

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/39/2018
Identifikačné číslo spisu: 5714216067
Dátum vydania rozhodnutia: 23.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Mario Dubaň
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:5714216067.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Svetlovskej a sudcov JUDr. Ing. Maria Dubaňa a JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. v spore žalobcu Mesta Kremnica, so sídlom v Kremnici, Štefánikovo námestie 1/1, IČO: 00 320 781, zastúpeného JUDr. Samuelom Baránikom, advokátom so sídlom v Bratislave, Podjavorinskej 7, proti žalovanému Vojenské lesy a majetky SR, štátny podnik, so sídlom v Pliešovciach, Lesnícka 23, IČO: 31 577 920, zastúpenému JUDr. Milošom Barbušom, advokátom so sídlom v Bratislave, Štúrova 13, o vydanie nehnuteľností, vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 21 C 208/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 23. augusta 2017 sp. zn. 7 Co 290/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie zamietá.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Martin (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 19. mája 2016 č. k. 21 C 208/2014 - 1544 (v poradí tretím) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému vydania pozemkov nachádzajúcich sa v obci W., katastrálne územie W., zapísaných na LV č. XXX, ako parcely registra „C“ č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX a ako parcela registra „E“ č. XXXX/X (ďalej len „nehnuteľnosti“). Svoje rozhodnutie založil na právnom posúdení podľa ustanovení § 16 ods. 1, ods. 2 zákona o majetku obcí č. 138/1991 Zb. v znení jeho novely č. 147/1995 Z.z. Súd prvej inštancie po opätovne vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že v danej veci nebola splnená jedna zo štyroch podmienok, ktorú vyžadovalo ustanovenie § 16 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí (ďalej aj „zákon o majetku obcí“), v znení jeho novely vykonanej zákonom č. 147/1995 Z.z. na prechod vlastníckeho práva zo štátu na obec a to, že k prechodu mohlo dôjsť iba v prípade pozemkov nachádzajúcich sa vo vojenských obvodoch. Nebolo sporným, že žalované nehnuteľnosti sa vo vojenských obvodoch nenachádzali. Posudzovanie splnenia ďalších podmienok vyžadovaných pre prechod majetku štátu do majetku mesta považoval potom súd prvej inštancie za bezvýznamné, pretože podmienky v zmysle citovaného ustanovenia museli byť splnené kumulatívne. Nestotožnil sa s argumentáciou žalobcu, že žalované nehnuteľnosti nadobudol skôr

(už) na základe ustanovenia § 16 zákona o majetku obcí, v znení jeho novely č. 245/1994 Z.z. účinnej od 1. novembra 1994 ani s námietkou, že pokiaľ súd prvej inštancie pri rozhodovaní aplikoval ustanovenie § 16 ods. 1, ods. 2 cit. zákona v znení jeho (neskoršej) novely č. 147/1995 Z.z. účinnej od 20. júla 1995, závažným spôsobom porušil zákaz spätnej retroaktivity právnych noriem. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na závery nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL ÚS 3/2000 zo dňa 24. apríla 2001, v zmysle ktorých zákonodarca môže v odôvodnených prípadoch uplatniť aj spätnú účinnosť právnej úpravy na už existujúce právne vzťahy. Poznamenal, že v prípade zákona o majetku obcí pri schvaľovaní pôvodného znenia ustanovenia § 16 podľa zákona č. 245/1994 Z.z. si zákonodarca neuvedomil všetky dôsledky, ktoré táto právna úprava prinesie a na základe krátkych skúseností z uplatňovania tejto novely reštitučné nároky upravil precíznejšie a jasnejšie zákonom č. 147/1995 Z.z. Podľa tejto novely právo na vrátenie majetku pôvodnému vlastníkovi sa vzťahuje len na pozemky, ktoré sa nachádzajú vo vojenských obvodoch a prešli z vlastníctva Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky do vlastníctva Slovenskej republiky dňa 1. januára 1993 na základe ústavného zákona č. 541/1992 Zb. o delení majetku Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, čo však nebol prípad súdnej veci. Okresný súd pripomenul, že ústavnosť zákona č. 147/1995 Z.z., teda aj nového ustanovenia § 16 ods. 1 a ods. 2, ktoré individualizovalo majetok a podmienky, za ktorých vlastnícke právo k tomuto majetku prejde na obce, bola úspešne otestovaná nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“), ktorý bol v Zbierke zákonov zverejnený pod č. 130/1996 Z.z., v ktorom sa konštatovalo, že nové znenie § 16 ods. 1 a ods. 2 zákona o majetku obcí v znení jeho novely č. 147/1995 Z.z. nie je protiústavné a dodal, že nerešpektovanie právneho názoru ústavného súdu vyjadreného v odôvodnení nálezu zo strany všeobecného súdu by zakladalo porušenie princípu rovnosti, ako aj narušenie právnej istoty občanov, ktorej neopomenuteľnou súčasťou je dôvera jednotlivcov v rozhodovaciu činnosť orgánov štátu. Pretože sporné pozemky nie sú pozemkami vo vojenských obvodoch, podľa § 16 ods. 1 a ods. 2 zákona o majetku obcí k nim vlastnícke právo na žalobcu neprešlo a z tohto dôvodu súd prvej inštancie žalobu zamietol.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 23. augusta 2017 sp. zn. 7 Co 290/2016 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) ako vecne správny potvrdil a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení skonštatoval, že žalované nehnuteľnosti prešli do vlastníctva Slovenskej republiky na základe ústavných zákonov po zániku Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky a delení majetku Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky z majetku, ktorý bol dovtedy vedený vo vlastníctve Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky. Tiež mal za nepochybné, že ide o pozemky, ktoré sa nenachádzajú vo vojenskom obvode. V prípade doslovného výkladu ustanovenia § 16 zákona o majetku obcí v znení novely č. 245/1994 Z.z. (účinnej od 1. novembra 1994) by bolo možné dospieť k záveru, že reštitúcia podľa tohto zákona sa vzťahuje na majetok vo vlastníctve Slovenskej republiky, ktorým sa táto stala pred účinnosťou pôvodného zákona o majetku obcí, t. j. pred 1. májom 1991 a zároveň aj v období od účinnosti tohto zákona do 2. januára 1993. Uvedená novela zákona nešpecifikovala, ktorý konkrétny „federálny“ majetok, ktorý prešiel do vlastníctva Slovenskej republiky, sa stáva vlastníctvom obce. Dôraz však kládla na potreby obrany štátu a ukladala povinnosti oprávneným osobám a obci, ktorá takýto majetok nadobudla, udržiavať a užívať majetok tak, aby boli splnené podmienky nevyhnutné pre potreby obrany štátu. Krajský súd pripomenul, že podľa dôvodovej správy k zákonu č. 147/1995 Z.z. dôvodom pre prípravu tohto zákona bola skutočnosť, že predchádzajúci zákon č. 245/1994 Z.z. mal vážne legislatívne chyby, ktoré nezodpovedali ex lege dôvodovej správe k tomuto zákonu. Tento zákon nadobudol účinnosť 20. júla 1995, avšak retroaktívne upravil vlastníctvo obcí k 1. novembru 1994 tak, že na obce prešiel aj majetok, ktorého vlastníkom sa stala Slovenská republika na základe ústavných zákonov o rozdelení Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky k 1. januáru 1993, pričom konkretizoval tento majetok ako pozemky vo vojenských obvodoch, ktoré boli vo vlastníctve obcí k 31. decembru 1949 a vo vlastníctve Slovenskej republiky k 31. októbru 1994. Vychádzajúc zo znenia týchto dvoch noviel zákona o majetku obcí, bolo podľa názoru odvolacieho súdu zjavné, že neskoršia novela č. 147/1995 Z.z. upravuje nadobudnutie vlastníctva už raz upravené zákonom č. 245/1994 Z.z., pretože obidva zákony sa vzťahujú na rovnaké časové obdobie. Vzhľadom na obsah dôvodovej správy, ktorá

charakterizuje zmysel tejto právnej normy, odvolací súd vychádzal z tzv. teleologického výkladu a riadil sa jej zmyslom a cieľom, ktorý sledovala a síce, že tento právny predpis sa snažil odstrániť nedôslednosť a nepresnosť predchádzajúceho predpisu, ktorý dostatočne dôsledne nerešpektoval moment nadobudnutia vlastníckeho práva Slovenskej republiky podľa osobitných predpisov, neurčoval splnenie podmienky vlastníctva Slovenskej republiky k 1. novembru 1994, neurčoval taxatívne, na ktorý majetok sa tento prechod ex lege na obce vzťahoval. Odvolací súd prisvedčil žalobcovi v tom zmysle, že v ústavnom poriadku Slovenskej republiky síce platí zákaz retroaktivity, avšak výslovne iba pre oblasť trestného práva hmotného a nie všeobecne pre celý právny poriadok. Zákaz retroaktivity je všeobecne adresovaný zákonodarcovi. V súdnej veci však súlad ustanovenia § 16 ods. 1 a ods. 2 zákona o majetku obcí v znení zákona č. 147/1995 Z.z. bol už prieskumu ústavnosti podrobený, pričom ústavný súd vydal nález PL. ÚS 30/95 z 2. apríla 1996 zverejnený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, čiastka 47, pod č. 130/1996. Rozhodol tak, že „1. ustanovenia § 16 ods. 3 a 4 prvá veta a § 17 Zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 147/1995 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon o majetku obcí v znení neskorších predpisov, nie sú v súlade s č. 12 ods. 1, č. 13 ods. 4 a č. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, 2. Vo zvyšnej časti návrhu nevyhovel.“ Z odôvodnenia nálezu krajskému súdu vyplynulo, že ústavnému súdu bol predložený návrh skupiny 34 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky, predmetom ktorého bola požiadavka vyslovenia nesúladu zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 147/1995 Z.z. s Ústavou Slovenskej republiky. Ústavný súd sa zaoberal súladnosťou celého ustanovenia § 16 zákona č. 147/1995 Z.z. s Ústavou Slovenskej republiky a v závere odôvodnenia nálezu konštatoval, že vo vzťahu k § 16 ods. 1, ods. 2 nemožno vysloviť nesúlad s Ústavou Slovenskej republiky s tým, že práve naopak, tieto ustanovenia v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou sú precíznejšie a jasnejšie upravujú jednotlivé stránky (subjekt, objekt, predmet, deň vzniku a obsahové vymedzenie) vlastníctva obcí k majetku upravenému v § 16 ods. 2 zákona č. 147/1995 Z.z. Odvolací súd vychádzajúc z uvedených záverov ústavného súdu uskutočnil výklad ustanovení § 16 ods. 1, ods. 2 zákona o majetku obcí v znení zákona č. 147/1995 Z.z. a uzavrel, že právne posúdenie sporu súdom prvej inštancie o zamietnutí žaloby bolo vecne správne. O trovách odvolacieho a dovolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP a § 453 ods. 1, ods. 3 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Za nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom považoval spätnú aplikáciu ustanovení § 16 ods. 1, ods. 2 zákona o majetku obcí v znení novely vykonanej zákonom č. 147/1995 Z.z. na posudzovaný prípad, čím došlo k porušeniu zákazu spätého pôsobenia právnych predpisov (k tzv. pravej retroaktivite). V tejto súvislosti poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu a ústavného súdu (nález Ústavného súdu Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky PL. ÚS 78/92, nález ústavného súdu PL. ÚS 16/95, nález ústavného súdu PL. ÚS 36/95, uznesenie ústavného súdu PL. ÚS 3/00, nález ústavného súdu PL. ÚS 38/99, nález ústavného súdu PL. ÚS 67/07, uznesenie ústavného súdu I. ÚS 481/10, uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžr 144/2011 a rozsudky najvyššieho súdu sp. zn. 2 M Cdo 9/2013, sp. zn. 6 Sžo 94/2014, sp. z. 6 Sžo 3/2011), medzi ktorými je plná zhoda v tom, že retroaktivita všeobecne záväzných právnych predpisov je v právnom štáte zásadne nežiadúcim javom, nakoľko retroaktivita môže byť prípustná iba výnimočne, keď sú preukázané závažné dôvody všeobecného záujmu a súčasne sú splnené aj ďalšie podmienky (ochrana a zachovanie legálne nadobudnutých práv, dodržanie princípov proporcionality a vhodnosti). Z pohľadu tzv. pravej a nepravej retroaktivity právnych noriem je podstatnou otázkou ochrany nadobudnutých práv, ktoré by preto neskoršia právna úprava už nemala rušiť, prípadne zhoršovať, ale len zlepšovať. Dovolateľ vyslovil presvedčenie, že obmedzujúce zákony, ktoré so spätnou účinnosťou pôsobia na uzavreté skutkové stavy, sú nezlučiteľné s princípmi právneho štátu. Namietal predovšetkým skutočnosť, že kým podľa ustanovenia § 16 zákona o majetku obcí v znení jeho novely č. 245/1994 Z.z. sa reštitúcia od 1. novembra 1994 vzťahovala na pozemky (pri splnení zákonných podmienok) bez rozdielu, či sa pozemky nachádzali vo vojenských obvodoch alebo sa nachádzali mimo vojenských obvodov, tak zákonom č. 147/1995 Z.z. došlo k tomu, že so spätnou účinnosťou od 1. novembra 1994 sa reštitúcia vzťahuje už len na tie pozemky, ktoré sa nachádzajú vo vojenských

obvodoch a teda sa už nevzťahuje na pozemky, ktoré sa vo vojenských obvodoch nenachádzajú. Inými slovami reštitúcia, ku ktorej došlo ex lege podľa zákona o majetku obcí v znení zákona č. 245/1994 Z.z. pri tých pozemkoch, ktoré sa nenachádzali vo vojenských obvodoch, sa so spätnou účinnosťou ustanovenia § 16 ods. 1, ods. 2 zákona o majetku obcí v znení zákona č. 147/1995 Z.z. ex lege zrušila, anulovala, negovala a právna skutočnosť, ktorá bola určujúca pre nadobudnutie vlastníctva podľa zákona č. 245/1994 Z.z. sa spätným pôsobením zákona č. 147/1995 Z.z. stala právne irelevantnou; rozhodujúcou sa stala týmto zákonom konštruovaná nová právna skutočnosť - poloha pozemkov vo vojenskom obvode, ktorá sa stala určujúcou pre nadobudnutie vlastníctva. Nesúhlasil s nálezom ústavného súdu PL. ÚS 30/95 z 2. apríla 1996 zverejnenom v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, čiastka 47, pod č. 130/1996, na ktorý v napadnutom rozsudku odkázal aj krajský súd a to z dôvodu, že keby sa ústavný súd skutočne zaoberal aj retroaktívnymi účinkami zákona č. 147/1995 Z.z., tak by o tom musela byť v odôvodnení nálezu aspoň nejaká zmienka. Z týchto dôvodov navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že prípustnosť spätnej účinnosti predmetnej právnej normy (§ 16 ods. 1, ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. v znení zákona č. 147/1995 Z.z.) bola priamo vyriešená nálezom ústavného súdu PL. ÚS 30/95 z 2. apríla 1996 zverejnenom v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, čiastka 47, pod č. 130/1996, ktorý na základe návrhu poslancov na začatie konania o súlade právnych predpisov posudzoval súlad tohto právneho predpisu s Ústavou Slovenskej republiky v celom jeho rozsahu a znení. Teda aj keď bol namietaný celý zákon č. 147/1995 Z.z., týmto nálezom ústavného súdu bol zrušený iba v časti jeho ustanovení (§ 16 ods. 3 a ods. 4, § 17). Poukázal na to, že ústavný súd sa zaoberal aj ústavnosťou ustanovení § 16 ods. 1, ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. v znení zákona č. 147/1995 Z.z., keď k nim v predmetnom náleze (PL. ÚS 30/95) v odôvodnení zaujal nasledovné stanovisko: „V prípade napadnutých ustanovení v čl. I bod 4, t. j. ustanovení § 16 ods. 1 a 2 zákona č. 147/1995 Z.z., nemožno vo vzťahu k nim vysloviť ich nesúlad s ústavou, ako to v petite návrhu požadoval navrhovateľ. Práve naopak, tieto ustanovenia v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou sú precíznejšie a jasnejšie upravujú jednotlivé stránky (subjekt, objekt, predmet, deň vzniku a obsahové vymedzenie) vlastníctva obcí k majetku upravenému v § 16 ods. 2 zákona č. 147/1995 Z.z. Preto ani v tomto prípade nemožno vyhovieť petitu návrhu.“ Vychádzajúc z uvedeného mal žalovaný za to, že ústavný súd sa jednoznačne zaoberal aj otázkou retroaktivity, keďže je zrejmé, že týmito ustanoveniami došlo k zúženiu predmetu, ku ktorému prešlo vlastnícke právo na mestá a obce ex lege na základe zákona o majetku obcí. Záverom upozornil na to, že rozhodnutie ústavného súdu o súlade všeobecného právneho predpisu s ústavou podľa čl. 125 má povahu res iudicata a že raz preskúmaný prameň práva možno znovu podrobiť preskúmaniu až po jeho zmene novelizáciou. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol podané dovolanie odmietnuť.

5. Žalobca v dovolacej replike v celom rozsahu zotrval na svojich tvrdeniach a argumentácii uvedenej v podanom dovolaní. Zopakoval, že sa nestotožňuje s názorom, podľa ktorého o prípustnosti retroaktívneho pôsobenia noriem § 16 ods. 1, ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. v znení zákona č. 147/1995 Z.z. už rozhodoval ústavný súd v náleze PL. ÚS 30/95 z 2. apríla 1996 a poukázal na to, že konanie na ústavnom súde je, až na výnimky, vedené dispozičnou zásadou, t. j. že sa ústavný súd zaoberá iba tým, čo žiada navrhovateľ. Ustanovenia § 16 ods. 1, ods. 2 zákona č. 147/195 Z.z. sa v predmetnom náleze spomínajú na štyroch miestach, ale nikdy nie v kontexte s ich retroaktívnym účinkom.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 21. augusta 2019 sp. zn. 8 Cdo 39/2018 prerušil konanie o dovolaní žalobcu až do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o súlade ustanovenia § 16 ods. 2 v časti slovného spojenia „vo vojenských obvodoch“ zákona č. 147/1995 Z.z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov s článkom 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v spojení s článkom 12 ods. 1, článkom 20 ods. 1, 4 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj s článkom 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa najvyššieho súdu § 16 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. v časti slovného spojenia „vo vojenských obvodoch“ (zavedeného jeho novelou č. 147/1995 Z.z.) spätne dopadá i na právne vzťahy dovtedy vzniknuté (pôsobí retroaktívne) a v konečnom dôsledku de

facto odníma vlastnícke právo obciam k majetku, ktorý tieto dovtedy ex lege nadobudli na základe zákona č. 138/1991 Zb. v znení jeho novely č. 245/1994 Z.z. V dôsledku uvedeného je podľa názoru najvyššieho súdu ustanovenie § 16 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. v znení zákona č. 147/1995 Z.z. v tejto časti v rozpore s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu. Najvyšší súd tak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov s Ústavou Slovenskej republiky.

7. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením z 31. marca 2021 sp. zn. PL. ÚS 3/2021-31 o návrhu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, zastúpeného príslušným predsedom senátu, na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky o súlade „ustanovenia § 16 ods. 2 zákona č. 147/1995 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov“, v časti slov „vo vojenských obvodoch“ s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd za účasti vlády Slovenskej republiky ako vedľajšieho účastníka konania rozhodol tak, že návrh odmieta.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je síce procesne prípustné, ale nie je dôvodné a preto ho zamietol (§ 448 CSP).

9. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Žalobca vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu).

12. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

13. Namietaná právna otázka môže vyplývať z textu dovolania a nemusí byť formálne vymedzená v jeho konkrétnej časti. Dovolací súd sa má pokúsiť autenticky porozumieť dovolateľovi - jeho textu ako celku, ale na druhej strane nedotvárať vec na úkor procesnej protistrany. Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu dovolacej otázky (I. ÚS 336/2019, IV. 443/2020).

14. V prejednávanej veci žalobca prípustnosť svojho dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Aj napriek absencii exaktného označenia právnej otázky dovolateľom, hľadaním obsahu spornej právnej otázky z textu dovolania ako celku (§ 124 ods. 1 CSP) bolo možné vyvodiť, že dovolateľom namietaná rozhodujúca právna otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorú odvolací súd nesprávne právne posúdil spočíva v tom, či súdy nižších inštancií

vec správne právne posúdili, keď na nimi zistený skutkový stav aplikovali zákon o majetku obcí, v znení jeho novely č. 147/1995 Z.z. účinnéj od 20. júla 1995, ktorá prechod majetku štátu na obce so spätným účinkom „obmedzila“ len vo vzťahu k pozemkom, nachádzajúcim sa vo vojenských obvodoch. Pri aplikácii citovaného zákona potom vyvstala právna otázka, či novelizované ustanovenie § 16 ods. 2 zákona o majetku obcí - v časti vymedzenia druhu pozemkov, ktorých sa prechod vlastníckeho práva zo štátu na obce vzťahuje - t. j. ich vymedzenie ako „pozemky vo vojenských obvodoch“ (vykonané novelou č. 147/1995 Z.z.) zavádza priamu retroaktivitu právnej normy na vzťahy vzniknuté do jej prijatia. Na preukázanie svojho tvrdenia, že sa odvolací súd pri riešení rozhodujúcej právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (a od ustálenej rozhodovacej praxe ústavného súdu ako jednej z najvyšších súdnych autorít), uviedol nasledujúce rozhodnutia (nález Ústavného súdu Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky PL. ÚS 78/92, nález ústavného súdu PL. ÚS 16/95, nález ústavného súdu PL. ÚS 36/95, uznesenie ústavného súdu PL. ÚS 3/00, nález ústavného súdu PL. ÚS 38/99, nález ústavného súdu PL. ÚS 67/07, uznesenie ústavného súdu I. ÚS 481/10, uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžr 144/2011 a rozsudky najvyššieho súdu sp. zn. 2 M Cdo 9/2013, sp. zn. 6 Sžo 94/2014, sp. z. 6 Sžo 3/2011), medzi ktorými je plná zhoda v tom, že retroaktivita všeobecne záväzných právnych predpisov je v právnom štáte zásadne nežiadúcim javom, nakoľko retroaktivita môže byť prípustná iba výnimočne, keď sú preukázané závažné dôvody všeobecného záujmu a súčasne sú splnené aj ďalšie podmienky (ochrana a zachovanie legálne nadobudnutých práv, dodržanie princípov proporcionality a vhodnosti).

15. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania a náležitého vymedzenia právnej otázky v zmysle § 432 CSP, dovolací súd považoval dovolanie žalobcu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP za procesne prípustné. Následne podrobil rozsudok odvolacieho súdu meritórnemu dovolaciemu prieskumu a pristúpil k posúdeniu dôvodnosti dovolania z hľadiska uplatneného dovolacieho dôvodu, t. j. z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom vo vymedzenej právnej otázke.

16. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

17. Ustanovenie § 16 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení zákona č. 245/1994 Z.z. účinného do 19. júla 1995 (t. j. do nadobudnutia účinnosti zákona č. 147/1995 Z.z.) znelo: „Ustanovenia tohto zákona o prechode vlastníctva na obce sa s účinnosťou od 1. novembra 1994 použijú aj vo vzťahu k tomu majetku, ktorého vlastníkom sa Slovenská republika stala v období od účinnosti zákona do 2. januára 1993.“

17.1. Ustanovenie § 16 ods. 1 a 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov (t. j. po nadobudnutí účinnosti zákona č. 147/1995 Z.z.) aktuálne znie: „(1) Vlastníctvom obcí, počnúc 1. novembrom 1994, je aj majetok podľa odseku 2, ktorého vlastníkom sa Slovenská republika stala 1. januára 1993 podľa osobitného predpisu. (2) Majetkom, na ktorý sa vzťahuje odsek 1, sú pozemky vo vojenských obvodoch, ktoré boli vo vlastníctve obcí k 31. decembru 1949 a boli vo vlastníctve Slovenskej republiky k 31. októbru 1994“.

18. Podľa čl. 144 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v prípade, ak sa súd domnieva, že iný všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie o prejednávanej veci, odporuje ústave, ústavnému zákonu, medzinárodnej zmluve podľa čl. 7 ods. 5 ústavy alebo zákonu, konanie preruší a podá návrh na začatie konania na základe čl. 125 ods. 1 ústavy. Právny názor ústavného súdu obsiahnutý v rozhodnutí je pre súd záväzný.

18.1. Účelom oprávnenia všeobecného súdu iniciovať konania o súlade právnych predpisov je otvorenie

priestoru pre ústavný dialóg medzi všeobecnými súdmi a ústavným súdom a vo všeobecnej rovine zaistenie vnútornej bezrozpornosti právneho poriadku a ochrana ústavnosti, teda zabránenie vzniku napätia, ktoré by pramenilo z povinnosti súdu aplikovať zákon nesúladný s nadradeným (PL. ÚS 4/2019).

19. Ústavný súd uznesením z 31. marca 2021 sp. zn. PL. ÚS 3/2021 odmietol ako neprípustný návrh dovolacieho súdu na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky a skonštatoval, že predmetom konania vedeného na ústavnom súde pod sp. zn. PL. ÚS 30/95 z 2. apríla 1996 už bolo posúdenie návrhu na začatie konania o súlade celého zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 147/1995 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov, s čl. 12 ods. 1, čl. 13 ods. 4 a čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy. Ďalej v odôvodnení uznesenia uviedol, že sa nestotožňuje s takou argumentáciou navrhovateľa, podľa ktorej, nakoľko ústavný súd v predchádzajúcom konaní vedenom pod sp. zn. PL. ÚS 30/95 nepreskúmaval súladnosť napadnutej právnej úpravy z pohľadu jej možného retroaktívneho pôsobenia, mal by teraz osobitne pristúpiť k posúdeniu (ne)súladu napadnutej právnej úpravy s čl. 1 ods. 1 ústavy. Upriamil pozornosť na to, že keď v konaní vedenom na ústavnom súde pod sp. zn. PL. ÚS 30/95 ústavný súd (už raz) posudzoval súladnosť napadnutej právnej úpravy s čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a súčasne ochrana vlastníctva poskytovaná v čl. 20 ústavy implikuje hmotnoprávne, ako aj procesnoprávne garancie (PL. ÚS 42/2015), tak k týmto garanciám ochrany vlastníctva sa radí aj zákaz (pravej) retroaktivity právnych noriem upravujúcich vlastníctvo. Zdôraznil, že pokiaľ ide o zákaz (pravej) retroaktivity právnych noriem, predstavujú čl. 20 a čl. 1 ods. 1 ústavy materiálne zhodnú referenčnú normu. Ústavný súd následne uzavrel, že v časti návrhu navrhovateľa na začatie konania o súlade právnych predpisov namietajúcej nesúlad napadnutej právnej úpravy s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy ide z materiálneho hľadiska o vec, o ktorej ústavný súd už rozhodol.

20. Úlohou dovolacieho súdu bolo zhodnotiť správnosť právneho posúdenia veci krajským súdom, ktorý na posudzovaný prípad aplikoval § 16 ods. 1 a 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení zákona č. 147/1995 Z.z., čím podľa dovolateľa došlo k porušeniu zákazu spätného pôsobenia právnych predpisov (k tzv. pravej retroaktivite). K uvedeným výhradám dovolateľa, ktorý vo vzťahu k napadnutej právnej úprave (ktorá z hľadiska svojho obsahu patrí medzi reštitučné predpisy) namieta jej nesúlad so zákazom pravej retroaktivity, dovolací súd úvodom upriamuje pozornosť na názor Ústavného súdu Českej republiky (urobil tak už ústavný súd v uznesení z 31. marca 2021 sp. zn. PL. ÚS 3/2021), ktorý, vychádzajúc zo svojej predchádzajúcej judikatúry, v náleze Pl. ÚS 24/98 z 22. septembra 1999 o. i. konštatoval: „Je-li vůbec možno u restitučních předpisů hovořit o retroaktivitě, jedná se o retroaktivitu nepravou, jež je v právní teorii i v praxi považována za přijatelnou.“

21. Dovolací súd k problematike reštitučných predpisov vo všeobecnosti uvádza, že zmeny vo vlastníckych a užívacích vzťahoch, ktoré si vyžiadala zmenená politicko-sociálna situácia po roku 1989, vyústili o. i. aj do prijatia zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. Jeho účelom bolo ustanoviť, ktoré z vecí z majetku Slovenskej republiky prechádzajú do vlastníctva obcí a upraviť majetkové postavenie a hospodárenie obcí s ich majetkom (§ 1 ods. 1 citovaného zákona). Tento zákon nadobudol účinnosť 1. mája 1991 a zaraďuje sa medzi tzv. reštitučné zákony. Ako každý reštitučný zákon aj tento upravuje podmienky obnovenia vlastníckeho práva, rešpektujúc pritom nielen právo oprávnených osôb, ale i vlastnícke právo povinných osôb chránené článkom 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

22. K vývoju právnej úpravy je potrebné zrekapitulovať, že pôvodné znenie zákona o majetku obcí v ustanovení § 2 pozitívne vymedzovalo majetok, ktorý prechádza do vlastníctva obcí. Do vlastníctva obce prešli z majetku Slovenskej republiky veci, ku ktorým patrilo právo hospodárenia národným výborom, na území ktorých sa nachádzali. Jeho novelou zákonom č. 306/1992 Zb. bol upravený prechod do vlastníctva obce aj poľnohospodárskej a nepoľnohospodárskej pôdy (t. j. aj pôdy lesnej), ktorá bola vo vlastníctve obcí k 31. decembru 1949 a pokiaľ sa nachádzala k účinnosti tohto zákona v majetku Slovenskej republiky (§ 15a ods. 1 zákona o majetku obcí v znení novely č. 306/1992 Zb.). Ďalšou novelou, a to zákonom č. 245/1994 Z.z. sa upravili ďalšie podmienky úpravy vlastníckych vzťahov štátu a obcí, ktoré boli v období od 25. júna 1992 do 1. januára 1993 majetkom Českej a

Slovenskej Federatívnej Republiky a podľa dovtedajšej právnej úpravy ich nebolo možné previesť z majetku Slovenskej republiky do vlastníctva obcí. Podľa § 16 zákona o majetku obcí v znení novely č. 245/1994 Z.z. ustanovenia tohto zákona o prechode vlastníctva na obce sa s účinnosťou od 1. novembra 1994 použijú aj vo vzťahu k tomu majetku, ktorého vlastníkom sa Slovenská republika stala v období od účinnosti zákona do 2. januára 1993. Týmto zákonom sa reflektovalo na skutočnosť, že vznikla samostatná Slovenská republika, na ktorú na základe ústavných zákonov o rozdelení Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky a vzniku Slovenskej republiky prešlo vlastníctvo časti bývalého „federálneho“ majetku. Následne, zákonom č. 147/1995 Z.z. bol dovtedajší § 16 zákona o majetku obcí v znení predchádzajúcej novely zákona č. 245/1994 Z.z. zmenený tak, že podľa § 16 ods. 1 vlastníctvom obcí, počnúc 1. novembrom 1994, je aj majetok podľa ods. 2, ktorého vlastníkom sa Slovenská republika stala 1. januára 1993 podľa osobitného predpisu (poznámka pod čiarou k odkazu 34/ ústavný zákon č. 541/1992 Zb. o delení majetku Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky a jeho prechode na Českú republiku a Slovenskú republiku, ústavný zákon č. 542/1992 Zb. o zániku Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky). Podľa odseku 2 tohto zákonného ustanovenia majetkom, na ktorý sa vzťahuje odsek 1, sú pozemky vo vojenských obvodoch, ktoré boli vo vlastníctve obcí k 31. decembru 1949 a boli vo vlastníctve Slovenskej republiky k 31. októbru 1994.

23. Ústavný súd v uznesení z 31. marca 2021 sp. zn. PL. ÚS 3/2021 uzavrel, že v časti návrhu navrhovateľa na začatie konania o súlade právnych predpisov namietajúcej nesúlad napadnutej právnej úpravy s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy ide z materiálneho hľadiska o vec, o ktorej ústavný súd už (v minulosti) rozhodol, keď v náleze PL. ÚS 30/95 z 2. apríla 1996 dospel k jednoznačnému záveru, že zákon č. 147/1995 Z.z. ako celok (vrátane aktuálne napadnutého § 16 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb.) nie je v nesúlade s čl. 12 ods. 1 ústavy a čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, resp. s ústavou.

24. Uvedené vo svojich dôsledkoch znamená (v spätosti s odmietajúcim uznesením ústavného súdu z 31. marca 2021 sp. zn. PL. ÚS 3/2021, s ktorým rozhodnutie dovolacieho súdu tvorí kompletizujúcu jednotu), že ak ústavný súd v náleze č. k. PL. ÚS 30/95 nedospel k záveru o nesúlade zákona č. 147/1995 Z.z. ako celku (vrátane aktuálne napadnutého ustanovenia § 16 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb.) s čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, ústavný súd v rámci prieskumu napadnutej právnej úpravy nezistil ani možný nesúlad napadnutého ustanovenia § 16 ods. 2 v časti slov „vo vojenských obvodoch“ s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, čím ipso iure nezistil ani možný nesúlad napadnutého ustanovenia so zákazom (pravej) retroaktivity právnych noriem.

25. Ustanovenie § 16 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí (vykonané novelou č. 147/1995 Z.z.) v časti vymedzenia druhu pozemkov („pozemky vo vojenských obvodoch“), ktorých sa prechod vlastníckeho práva zo štátu na obce vzťahuje, malo totiž ambíciu legislatívne odstrániť nedôslednosti a nepresnosti predchádzajúceho predpisu, ktorý dostatočne dôsledne nerešpektoval moment nadobudnutia vlastníckeho práva Slovenskej republiky podľa osobitných predpisov, neurčoval splnenie podmienky vlastníctva Slovenskej republiky k 1. novembru 1994 a taxatívne ani neurčoval, na ktorý majetok sa tento prechod ex lege na obce vzťahoval. A keďže v zmysle čl. 144 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky je právny názor ústavného súdu obsiahnutý v rozhodnutí o návrhu na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky pre najvyšší súd záväzný (v tomto smere má dovolací súd ústavnú povinnosť a nemôže názor ústavného súdu modifikovať alebo vec rozhodnúť inak), musí rešpektovať závery uznesenia ústavného súdu z 31. marca 2021 sp. zn. PL. ÚS 3/2021, že v rámci posudzovania prvotnej súladnosti napadnutej právnej úpravy s čl. 20 ods. 1 a 4 pri garantovaní ochrany vlastníctva skúmal aj zákaz (pravej) retroaktivity právnych noriem upravujúcich vlastníctvo s tým, že pokiaľ ide o zákaz (pravej) retroaktivity právnych noriem, predstavujú čl. 20 a čl. 1 ods. 1 ústavy materiálne zhodnú referenčnú normu.

26. Preto pokiaľ krajský súd za použitia teleologického výkladu na posudzovanú vec aplikoval ustanovenie § 16 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí (vykonané novelou č. 147/1995 Z.z.), riadiac sa jeho zmyslom a sledovaným cieľom, spor rozhodol vecne správne. Dovolacia námietka žalobcu, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v

ňom vymedzenej právnej otázky, je nedôvodná. Dovolací súd na uvedenom základe dovolanie žalobcu podľa ustanovenia § 448 CSP zamietol.

27. Ak dovolateľ v nadväznosti na uznesenie ústavného súdu z 31. marca 2021 sp. zn. PL. ÚS 3/2021 doplnil dovolanie replikou z 29. októbra 2021, bolo potrebné zaoberať sa najprv otázkou, či v tomto podaní došlo k uplatneniu iného dovolacieho dôvodu a k jeho zmene, alebo dovolateľ len argumentačne spresnil už uplatnený dovolací dôvod. Pokiaľ ide o obsah repliky a možnosť dovolacieho súdu prihliadnuť na jej obsah, dovolací súd pripomína, že podľa § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. Ide tu o kvalitatívne vymedzenie rozsahu dovolania. Prípadná dodatočná argumentácia v ďalšom podaní dovolateľa (napr. v replike) nemusí byť a priori neprípustným dopĺňaním dôvodov dovolania. Avšak nie v situácii, ku ktorej došlo v posudzovanej veci, keď dovolateľ - po rozhodnutí ústavného súdu, ktoré je logickým vyústením pre výsledok dovolacieho konania na základe dovolacím súdom podaného návrhu na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 ústavy z podnetu dovolateľa - v doplňujúcom podaní menil od základu vymedzenie dovolacieho dôvodu (§ 432 ods. 2 CSP). Kým v podanom dovolaní za nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom považoval aplikáciu ustanovení § 16 ods. 1, ods. 2 zákona o majetku obcí v znení novely vykonanej zákonom č. 147/1995 Z.z., čím malo dochádzať k tzv. pravej retroaktivite. V doplňujúcej replike právne argumentoval tým, že mu vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam vzniklo podľa skôr účinného ustanovenia § 16 zákona o majetku obcí v znení zákona č. 245/1994 Z.z. (účinného do 19. júla 1995) a preto, po takomto založení vlastníckeho práva už nepovažoval za potrebné a významné skúmať, čo sa stalo s touto právnou normou po 20. júli 1995 (kedy zákonom č. 147/1995 Z.z. došlo k jej novelizácii). Takéto doplnenie dovolania, v ktorom ide v princípe o celkom iný dovolací dôvod, považuje dovolací súd v okolnostiach prípadu za neprípustné a preto neprihliadol na zmenu dôvodov, ku ktorým došlo po uplynutí dovolacej lehoty. Napriek uvedenému konštatovaniu dovolací súd obiter dictum poznamenáva, že žalobcovi nemožno uprieť značnú kreativitu pri právnej interpretácii záverov uznesenia ústavného súdu z 31. marca 2021 sp. zn. PL. ÚS 3/2021. Žalobca v podstate tvrdí, že jediný spôsob ako vyložiť ustanovenie § 16 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. tak, aby bolo v súlade s ústavou spočíva v tom, že keďže ustanovenie § 16 zákona č. 138/1991 Zb. patrí medzi reštitučné predpisy, tak potom vlastnícke právo oprávneného subjektu (obce) vo vymedzenom rozsahu prechádzalo ex lege s účinnosťou od 1. novembra 1994; a že takto (ex lege) nadobudnuté vlastnícke právo dovolateľa už nemohlo následne momentom účinnosti zákona č. 147/1995 Z.z. zaniknúť, pretože by sa jednalo o opätovnú konfiškáciu, vyvlastnenie, mimo rámca čl. 20 ods. 4 Ústavy SR. Ústavný súd v predmetnom uznesení pritom jednoznačne vyslovil, že ústavnosť zákona č. 147/1995 Z.z. a tým aj ustanovenia § 16 ods. 1 a ods. 2, ktoré individualizovalo majetok a podmienky, za ktorých vlastnícke právo k tomuto majetku prejde na obce s účinnosťou od 1. novembra 1994, bola úspešne otestovaná už nálezom ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 30/95 zverejnenom v Zbierke zákonov pod č. 130/1996 Z.z. To znamená, že v posudzovanej veci bola na zistený skutkový stav jedinou, do úvahy prichádzajúcou možnosťou, aplikácia ustanovenia § 16 ods. 1 a 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení jeho novely č. 147/1995 Z.z. s tým, že žalobca bol pre úspech v konaní povinný preukázať splnenie všetkých podmienok na prechod vlastníckeho práva zo štátu na obec k 1. novembru 1994 podľa zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení jeho novely vykonanej zákonom č. 147/1995 Z.z. a nie zákonom č. 245/1994 Z.z. Výkladové názory žalobcu v jeho replike sú v rozpore s teleológiou interpretovaného ustanovenia právneho predpisu zvolenej ústavným súdom (sú jednoznačne kontradiktórne s jeho závermi o priamej aplikovateľnosti zákona o majetku obcí v znení novely č. 147/1995 Z.z.) a preto sú z dôvodu právnej neudržateľnosti en bloc neopodstatnené a nedôvodné.

28. Žalovaný bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP), preto mu dovolací súd proti žalobcovi priznal v súlade s § 262 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov dovolacieho konania s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.